

สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษดังต่อไปนี้

1) เพื่อให้การเรียนการสอนอ่านมีประสิทธิภาพ
ยิ่งขึ้น ครูผู้สอนควรได้นำเอาวิธีการสอนโดยใช้เพื่อนช่วยสอนมา
ทดลองใช้ในการสอนทักษะการอ่านให้แก่ นักเรียน เมื่อเลือกนักเรียน
ผู้สอน นักเรียนผู้เรียนและจัดเตรียมอุปกรณ์การเรียนเรียบร้อยแล้ว
เฉพาะในช่วงแรก ควรปฏิบัติดังนี้

1.1) แนะนำระบบการเรียน ซึ่งอาจทำได้
โดยการแจกเอกสารเกี่ยวกับการเรียนการสอนด้วยเทคนิคดังกล่าว
นอกจากนี้ครูควรแจ้งจุดประสงค์ในการเรียนการสอน ตลอดจน
แหล่งข้อมูลในการศึกษาค้นคว้ารายละเอียดเกี่ยวกับการทดสอบ
การให้คะแนน และเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยต่าง ๆ

1.2) กำหนดเวลาในการเรียนการสอน
ครูควรกำหนดเวลาในการเรียน เพื่อให้ให้นักเรียนผู้สอนและนักเรียน
ผู้เรียนได้ทราบถึงเวลาที่จะทำการเรียนการสอน หรือพบปะกัน
เป็นโอกาสพิเศษระหว่างนักเรียนในชั้น

1.3) การจัดตารางเวลาเรียน ซึ่งในที่นี้
หมายถึง การกำหนดขอบเขต เนื้อหา และเวลาในการเรียนอย่าง
กว้าง ๆ เนื่องจากการเรียนการสอนโดยใช้เพื่อนช่วยสอนนั้น
นักเรียนผู้สอนจะใช้วิธีการสอนของตนเอง และการเรียนการสอน
ก็ให้นักเรียนเรียนไปเองตามความสามารถของนักเรียนในแต่ละกลุ่ม
จึงอาจทำให้เรียนไปได้ช้ามากกว่าปกติ ครูจึงควรกำหนดเวลาเรียน
มาให้อย่างกว้าง ๆ เพื่อให้ให้นักเรียนเรียนทันกับเวลาที่มีอยู่

2) ครูควรพยายามปรับปรุง และพัฒนาทักษะการ
สอนของเพื่อนช่วยสอน ซึ่งอาจทำได้โดยสังเกตวิธีการสอนของ
เพื่อนช่วยสอน ให้ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงเทคนิคการสอนให้ถูกต้อง
และเหมาะสมยิ่งขึ้น นอกจากนี้อาจให้มีการทดสอบ เพื่อนผู้สอนก่อน

การสอนหรือจัดโครงการอบรม หรือฝึกฝนเทคนิคการสอนให้แก่
เพื่อนช่วยสอน

3) เพื่อให้การประเมินผลนักเรียนมีประสิทธิภาพ
ยิ่งขึ้น ครูควรทำบันทึกเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ ที่นักเรียนทำและ
สังเกตข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น นอกจากนี้ควรมีการทดสอบ
ประเมินผลความก้าวหน้าในการเรียนของนักเรียนเป็นประจำ

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ในการสอนโดยใช้เพื่อนช่วย
สอนนั้น ครูต้องเข้าใจเทคนิคและวิธีการในการสอนโดยใช้เพื่อน
ช่วยสอนเป็นอย่างดี ดำเนินการไปตามขั้นตอน จัดอัตราส่วนเพื่อน
ช่วยสอนต่อนักเรียนผู้เรียนได้เหมาะสมและบันทึกผลการปฏิบัติงาน
ขณะที่นักเรียนกำลังศึกษาจากกันและกัน

2.6 อัตราส่วนระหว่างเพื่อนช่วยสอนต่อนักเรียนผู้เรียน

ในเรื่องอัตราส่วนนี้ ทรงสถิต กิตติคุณวัจนะ (2522 :
18) พบว่า อัตราส่วนเพื่อนช่วยสอนกับนักเรียนผู้เรียนในอัตรา
1:1, 1:2 หรือ 1:3 ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
ไม่แตกต่างกัน และ คาร์ณี รักดี (2530 : 50) พบว่า
อัตราส่วนเพื่อนช่วยสอนกับนักเรียนผู้เรียนในอัตรา 1:1 และ 1:5
ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันเช่นกัน
ซึ่งสอดคล้องกับ ทศนัย กิรติรัตน์ (2533 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า
อัตราส่วนเพื่อนช่วยสอนกับนักเรียนผู้เรียนในอัตรา 1:1 และ 1:3
ทำให้ผลการเรียนรู้โน้ตสันทางคณิตศาสตร์ไม่แตกต่างกัน และ
อัตรา 1:3 และ 1:6 ก็ทำให้ผลการเรียนรู้โน้ตสันทางคณิตศาสตร์
ไม่แตกต่างกัน คลอสเตอร์ (ทรงสถิต กิตติคุณวัจนะ, 2522:11,
อ้างจาก Kloster, 1970) พบว่านักเรียนในเกรด 4 ของวิทยาลัย
เมื่อได้รับการสอนจากเพื่อนแล้ว ทำให้ผลการศึกษาทางการอ่าน

อ่านดีกว่านักเรียนกลุ่มที่ไม่ได้รับการสอนจากเพื่อนอย่างมีนัยสำคัญ
ไม่ว่าจะดูผลจากการใช้อัตราส่วนหนึ่งต่อหนึ่งหรือหนึ่งต่อกลุ่มย่อยก็ตาม
(Allen, 1976 : 355-380)

จึงพอสรุปได้ว่า ได้มีผู้ใช้อัตราส่วนของเพื่อนช่วยสอน
กับนักเรียนผู้เรียนในอัตราส่วน 1:1, 1:2, 1:3, 1:5 และ
1:6 ตามความสนใจที่แตกต่างกันไป ซึ่งผลของการใช้อัตราส่วนใน
อัตราดังกล่าว ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน สำหรับ
ผู้วิจัยสนใจต่อไปว่าถ้าให้อัตราส่วนเพื่อนช่วยสอนกับนักเรียนผู้เรียน
ในอัตรา 1:4 แล้วจะทำให้ให้นักเรียนมีความเข้าใจด้านการอ่านภาษาอังกฤษ
สูงขึ้นหรือไม่

2.7 ผลดีของวิธีสอนโดยใช้เพื่อนช่วยสอน

วิธีการสอนโดยใช้เพื่อนช่วยสอน มีประโยชน์ต่อการ
เรียนการสอนอย่างมาก ซึ่งนอกจากจะใช้ในการเรียนการสอน
ตามปกติแล้ว ยังใช้ในการสอนซ่อมเสริมอีกด้วย ด้วยเหตุดังกล่าว
จึงได้มีผู้กล่าวถึงผลดีของวิธีสอนโดยใช้เพื่อนช่วยสอนไว้หลายทัศนะ
ดังนี้

สิวาไสล้ม (Sivasailam, 1973 : 10) ได้สรุป
ถึงผลดีของวิธีสอนนี้ไว้ดังนี้

- 1) สามารถสนองความต้องการของนักเรียน
ในการเรียนรู้เป็นรายบุคคลได้อย่างทั่วถึง
- 2) ทำให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาได้ง่ายและเร็วขึ้น
เพราะใช้ภาษาในการสื่อความหมายเป็นภาษาพูดในระดับเดียวกัน
- 3) ทำให้นักเรียนที่เป็นผู้เรียน กล้าซักถามปัญหา
ที่ตนมีอยู่ เพราะวัยของนักเรียนที่เป็นเพื่อนช่วยสอนและวัยของนักเรียน
ที่เป็นผู้เรียนใกล้เคียงกัน

4) นักเรียนที่ เป็นผู้สอนสามารถทราบปัญหาของนักเรียนที่ เป็นผู้เรียนได้ดีและสามารถช่วยแก้ปัญหาได้ตรงจุด เพราะนักเรียนทั้งสองฝ่ายอยู่ใกล้ชิดมากกว่าครู

5) นักเรียนที่ เป็นผู้สอนสามารถพัฒนาการเรียนรู้ของตนได้ดียิ่งขึ้น

สำหรับ ลิพพิท (Lippit, 1975 : 8-9) ได้กล่าวถึงผลดีของวิธีสอนโดยใช้เพื่อนช่วยสอนดังนี้

- 1) ช่วยแบ่งเบาภาระของครู
- 2) ทำให้ครูมีเวลาที่จะเอาใจใส่นักเรียนที่ต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษ
- 3) เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนช่วยเหลือกันมากกว่าแข่งขันกัน
- 4) เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนที่เรียนเก่งได้แสดงออกในสิ่งที่ เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม
- 5) ทำให้นักเรียนที่ เป็นผู้สอนมีความภาคภูมิใจที่ได้มีโอกาสช่วยเหลือเพื่อน

นอกจากนี้ยังมีผู้กล่าวถึงผลดีของวิธีสอนโดยใช้เพื่อนช่วยสอน นอกเหนือจากที่กล่าวมา เช่น เคลเลอร์ (Keller, 1968 : 89) กล่าวว่าวิธีสอนนี้สามารถทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาที่เรียน เพราะความสำเร็จของนักเรียนที่ เป็นเพื่อนช่วยสอน และนักเรียนที่ เป็นผู้เรียนในช่วงที่ช่วยสอนกันและกันนั้นเอง ทำให้ความเบื่อหน่ายและเจตคติที่ไม่ดีต่อวิชาที่เรียนลดลง เจียร์ (Geer, 1978 : 5909-A) ได้สนับสนุนว่าวิธีสอนนี้มีประโยชน์ในด้านการช่วยพัฒนาอัตมโนทัศน์ (Self-Concept) ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์ต่ำให้สูงขึ้น ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากนักเรียนเกิดความเข้าใจในสิ่งที่เรียนมากขึ้น จึงทำให้มีความรู้สึกต่อตนเองในทางที่ดี รู้สึกว่าตนมีความสามารถในการเรียน เมื่อ

รู้สึกเช่นนี้จึงทำให้มีแรงจูงใจและเกิดความสนใจในการเรียนเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้วิธีสอนโดยใช้เพื่อนช่วยสอน ยังช่วยทำให้บรรยากาศของการเรียนการสอนดำเนินไปด้วยดีอีกด้วย (Statman, 1982 : 124)

จึงพอสรุปได้ว่าวิธีสอนโดยใช้เพื่อนช่วยสอน ทำให้เกิดผลดีต่อนักเรียนผู้สอน นักเรียนผู้เรียน และยังเป็นภาระแบ่งเบาภาระของครูได้อีกด้วย

2.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนโดยใช้เพื่อนช่วยสอน

นับตั้งแต่วิธีการสอนโดยใช้เพื่อนช่วยสอนเป็นที่รู้จักกัน จึงได้มีผู้ที่สนใจได้ลองนำไปศึกษาในวิชาต่าง ๆ ในระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษาทั้งในและต่างประเทศ ผลจากการศึกษาพบว่าวิธีสอนโดยใช้เพื่อนช่วยสอน สามารถยกระดับผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนให้สูงขึ้นได้ เช่น ดารณี รักษิติ (2530 : 47-50) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการฝึกจากเพื่อนแบบรายบุคคลและแบบกลุ่ม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 30 คน กลุ่มที่ 1 ใช้อัตราส่วนของเพื่อนช่วยสอนต่อนักเรียนผู้เรียน 1:1 ส่วนกลุ่มที่ 2 ใช้อัตราส่วน 1:5 ใช้เวลาในการทดลองสัปดาห์ละ 2 ครั้ง เป็นเวลา 10 สัปดาห์ ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ต่อมาในปี 1984 วูตัน (Wootan, 1984 : 2349-A) ได้ทำการศึกษาถึงประสิทธิภาพของโปรแกรมการสอนอ่านโดยวิธีใช้เพื่อนช่วยสอนกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับอาชีวศึกษาจำนวน 48 คน ซึ่งได้รับการทดสอบก่อนเรียน (Pre-Test) และเมื่อเรียนจบแล้วได้รับการทดสอบ (Post-Test) อีกครั้งหนึ่ง

ผลจากการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้เพื่อนช่วยสอน มีทักษะการอ่านที่ดีขึ้น นอกจากนั้น แฟนตุสโซ (Fantuzzo, 1989 : 173-177) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของวิธีสอนโดยใช้เพื่อนช่วยสอนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการปรับตัว กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา ระดับปริญญาตรี สาขาจิตวิทยาปกติ จำนวน 100 คน แบ่ง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มทดลอง ให้นักศึกษาที่เก่งช่วยสอนนักศึกษาที่อ่อนกว่า โดยใช้อัตราส่วนเพื่อนช่วยสอนกับนักเรียนผู้เรียนในอัตรา 1: 1 และกลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มควบคุมให้นักศึกษาแต่ละคน ทบทวนบทเรียนด้วยตนเอง ผลจากการศึกษาพบว่า นักศึกษาในกลุ่มทดลอง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาในกลุ่มควบคุม

จากที่กล่าวมาข้างต้น แสดงว่าวิธีสอนโดยใช้เพื่อนช่วยสอนเป็นวิธีสอนที่ดีวิธีหนึ่ง ที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าวิธีสอนตามปกติ การนำวิธีสอนโดยใช้เพื่อนช่วยสอน มาสอนในวิชาภาษาอังกฤษ จึงเป็นเรื่องที่น่าศึกษา

3. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวกับ เพศ เพื่อนช่วยสอน

ผู้วิจัยได้ศึกษาตามลำดับดังต่อไปนี้

3.1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเพศ ตามแนวคิดของนักจิตวิทยา และนักการศึกษา

3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศเพื่อนช่วยสอน

3.1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเพศ ตามแนวคิดของนักจิตวิทยา และนักการศึกษา

เพศเป็นลักษณะที่ปรากฏอย่างหนึ่งตามธรรมชาติของมนุษย์ เพราะมนุษย์ทุกรูปทุกนามเกิดมาพร้อมเพศ ครั้นเมื่อเจริญเติบโต

เป็นผู้ใหญ่ ความเจริญเติบโตทางเพศก็เป็นความเจริญเติบโตส่วนหนึ่งของมนุษย์ทั้งในด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม อย่างเห็นได้ชัด (สุชาติ โสภประยูร, 2522 : 12) ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) จิตแพทย์ชาวออสเตรีย เป็นผู้ที่เชื่อว่าเพศเป็นเรื่องสำคัญที่สุดในชีวิตของคนเรา และเพศเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ขึ้นในคน นอกจากนั้น แคลเดอร์โรน (Calderon) ซึ่งเป็นแพทย์ และนักการสาธารณสุข ชาวอเมริกัน ก็เป็นท่านหนึ่งที่ได้กล่าวถึงเรื่องเพศว่า เพศไม่ใช่สิ่งที่ท่านทำ แต่เป็นสิ่งที่ท่านเป็นอยู่ (Sex is not something you do, but something you are.) เขาได้เน้นถึงสาระสำคัญของเพศเป็นเรื่องของชีวิตและความเป็นอยู่ที่ทุกคนกำลังเผชิญอยู่หรือแสดงออกมาให้เห็นโดยตลอด เนื่องจากผู้วิจัยศึกษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จึงขอกล่าวเฉพาะเพศของวัยเด็กตอนปลายเท่านั้น

3.1.1 พัฒนาการของวัย เด็กตอนปลาย

สำหรับวัยเด็กตอนปลาย อายุประมาณ 10-13 ปี (สุรางค์ จันทน์เอม, 2525 : 37-38) เป็นวัยที่คาบเกี่ยวระยะก่อนวัยรุ่น มีการเปลี่ยนแปลงด้านร่างกาย เนื่องจากการทำงานของต่อมต่าง ๆ เช่น ต่อมไต้สมอง ต่อมเพศ เป็นต้น พัฒนาการทางกายเมื่ออายุเลย 10 ปีเป็นต้นไป จะมีลักษณะของเพศขั้นที่สองปรากฏขึ้นเรื่อย ๆ คือ เด็กหญิงจะมีตะโพกขยายออก ทรวงอกเจริญเติบโต และเปลี่ยนแปลงไป มีความรู้สึกจดจ่อกับทรวงอกของตัวที่เจริญออกไป รู้สึกกังวลว่าตะโพกของตัวจะใหญ่เกินไป จึงมักทำอะไรุ่มง่าม นอกจากนี้เด็กหญิงจะเริ่มมีประจำเดือนระหว่างอายุ 11-12 ปี ส่วนเด็กชายไหล่จะกว้างขึ้น มือและเท้าใหญ่ขึ้น เสียงห้าว เริ่มมีขนในที่ลับ และเริ่มมีการหลั่งอสุจิระหว่างอายุ 12-16 ปี แสดงว่าวุฒิภาวะทางเพศเจริญเต็มที่

เนื่องจากเด็กชายและเด็กหญิงวัยนี้ มีความแตกต่างกันในเรื่อง ความเจริญเติบโตทางร่างกายอย่างเห็นได้ชัด อันเป็นเหตุทำให้เกิดความลำบากในการปรับตัว จึงทำให้เด็กชอบแยกเพศเล่น สนใจเพศเดียวกัน และไม่สนใจเพื่อนต่างเพศ

3.1.2 อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน

เด็กวัยตอนปลายนี้เริ่มมีความสัมพันธ์กับเพื่อนมากขึ้น กลุ่มเพื่อนร่วมวัย (Peer Group) จึงมีบทบาทอย่างมากต่อชีวิต ต่อความเจริญงอกงามของเด็กในระยะนี้ และจะเพิ่มความสำคัญมากยิ่งขึ้น ๆ จนถึงขีดสูงสุดในระยะวัยรุ่น เด็กจะเห็นความสำคัญของสังคมในบ้านน้อยลง กลุ่มเริ่มมีอิทธิพลต่อเด็กในด้านอารมณ์ ความนึกคิด เจตคติ ความมุ่งหวัง ความปรารถนา การประพฤติตนตามบทบาททางเพศ ค่านิยม อะไรเหมาะสม ควรไม่ควร ในการรวมกลุ่มนั้นวัยเด็กตอนปลายมักมีสมาชิกมากกว่ากลุ่มวัยเด็กตอนต้น ซึ่งมักเป็นเพศเดียวกัน (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2530 : 124-125) การรวมกลุ่มทำให้เด็กได้รับการสนองตอบของความต้องการทางสังคมขั้นพื้นฐาน (Basic Social Needs) เช่น การได้รับการยกย่องการได้เป็นบุคคลสำคัญ การได้รับฐานะและตำแหน่ง (Roles and Status) ความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของหมู่คณะ ความรู้สึกอยากให้มีผู้สนใจร่วมกิจกรรมกับตน คนได้มีโอกาสร่วมและรับรู้ในกิจกรรมของผู้อื่น ความต้องการความมั่นคงทางจิตใจ ความรู้สึกว่าคุณเป็นเจ้าของและเป็นเจ้าของ ความรู้สึกว่ามีเพื่อนร่วมทุกข์ และร่วมสุขกับเรา เป็นต้น

นอกจากนี้ ศรีเรือน แก้วกังวาล (2530 : 127-128) กล่าวว่า ความต้องการเป็นสมาชิกของกลุ่ม (Peer Belongingness) เป็นแรงกระตุ้นให้เด็กต้องประพฤติสมบทบาททางเพศของตน เด็กชายมักปฏิเสธไม่ยอมให้เพื่อนชายผู้มีนิสัยที่

พวกเขาคิดว่า "เป็นลักษณะเฉพาะของหญิง (Feminine)" เช่น ช่างฟ้อง โยเย ไม่กล้าหาญ ติดพ่อแม่ ฯลฯ เข้ามาร่วมกลุ่ม พวกเขา ฝ่ายเด็กหญิงก็ไม่ชอบให้เพื่อนหญิงผู้มีนิสัยที่พวกหล่อนเชื่อว่า "เหมาะสำหรับชาย (Masculine)" เช่น นิสัยก้าวร้าว เอะอะ โวยวาย ไม้นุ่มนวล หยาดกาย ฯลฯ เข้ามาร่วมกลุ่มพวกหล่อน ผู้ถูกกีดกันไม่ยอมให้เข้ากลุ่มเพศเดียวกันเหล่านั้น อาจต้องเข้าร่วมกลุ่มกับเพศตรงข้าม เพราะรู้สึกว่าจะสบายใจดีกว่า สัมพันธภาพแบบนี้ถ้าแก้มันและฝังรากลึก อาจคิดตัวไปจนถึงวัยรุ่น และวัยผู้ใหญ่ ดังสังเกตเห็นได้ว่าผู้หญิงบางคนมีเพื่อนชายมากกว่าเพื่อนหญิง และผู้ชายบางคนมีเพื่อนหญิงมากกว่าเพื่อนชาย อาจเป็นไปได้ว่าความต้องการที่จะประพฤตินให้สมบทบาททางเพศนี้เอง เป็นแรงกระตุ้นให้เด็กวัยเด็กตอนปลาย ชอบจับกลุ่มเล่นเฉพาะเพศของตน และยินยอมให้เพื่อนต่างเพศมาร่วมกลุ่มด้วยเฉพาะบางครั้งบางคราว การได้ร่วมกลุ่มเฉพาะเพศเดียวกัน ช่วยทำให้การเลียนบทบาททางเพศ ง่ายสะดวกและเร็วยิ่งขึ้น

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า เพศหญิง และเพศชาย มีความแตกต่างกันทางด้านร่างกาย ดังนั้นแต่ละเพศต้องประพฤตินให้สมบทบาททางเพศของตน เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของกลุ่มเพื่อน

3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศเพื่อนช่วยสอน

สำหรับข้อมูลหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศเพื่อนช่วยสอนนั้น เท่าที่ศึกษามาพบว่า เคลนส์ซี (Allen, 1976 : 368, quoting Klentschy) ได้ศึกษาถึงผลของเพศเพื่อนช่วยสอนที่มีต่อการเพิ่มด้านผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนผู้เรียน ผลจากการศึกษาพบว่า การเพิ่มทักษะการอ่านไม่ได้ขึ้นอยู่กับเพื่อนช่วยสอนว่าเป็นเพศชายหรือหญิง

ต่อมา เนลสัน ลี กอล และ เดอคู๊ก (Nelson-Le Gall and De Cooke, 1987: 67-71) ได้ศึกษาการแลกเปลี่ยนความช่วยเหลือจากเพศเดียวกัน และ เพศตรงกันข้ามในห้องเรียน โดยศึกษาด้านการอ่านและวิชาคณิตศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 3 และ เกรด 5 จำนวน 74 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ การประเมินทางสังคมมิติ และแบบการสังเกตความต้องการช่วยเหลือ ดำเนินการทดลองโดยให้กลุ่มตัวอย่าง ประเมินค่าทางด้านสถานภาพของเพื่อนในห้อง ผลจากการประเมินและการสังเกตพบว่า โดยทั่วไปผู้หญิงจะถูกยอมรับให้เป็นผู้ช่วยเหลือมากกว่าผู้ชาย แต่พอให้เลือกจริง ๆ ทั้งเพศชายและเพศหญิงชอบขอความช่วยเหลือจากเพศเดียวกัน กรณีที่ต้องขอความช่วยเหลือจากเพศตรงกันข้าม ผู้หญิงชอบขอความช่วยเหลือจากผู้ชายในวิชาคณิตศาสตร์และการอ่าน แต่สำหรับผู้ชายจะขอความช่วยเหลือจากผู้หญิง ซึ่งเขาถือว่าไม่เก่งในวิชาการอ่าน กรณีที่ต้องฝึกการอ่านเขาจะไม่ยอมขอความช่วยเหลือจากผู้หญิงที่เก่ง เพราะเขารู้สึกอายและเป็นหนี้บุญคุณที่ไม่สามารถตอบแทนได้ นอกจากนั้นผู้ชายรู้สึกอายที่ต้องยอมรับว่าผู้หญิงเก่งกว่าเขาในวิชาที่คนอื่นคิดว่าเหมาะกับผู้ชาย เช่น วิชาคณิตศาสตร์

สำหรับผลงานวิจัยในประเทศไทยนั้น ได้มีผู้วิจัยศึกษาถึงเรื่องเพื่อนช่วยสอนพอสมควร แต่ไม่ได้ศึกษาถึงประเด็นของเพศเพื่อนช่วยสอนโดยตรง จากผลงานวิจัยที่ผ่านมา นักวิจัยหลายท่านได้สังเกตวิธีสอนโดยใช้เพื่อนช่วยสอนแล้วพบว่า ในการจัดกลุ่มหรือจัดคู่ของเพื่อนช่วยสอน และนักเรียนผู้เรียนที่ต่างเพศกัน อาจเป็นปัญหาในตอนแรก ๆ คือ ขาดความเป็นกันเองในการเรียนการสอน แต่เมื่อการเรียนผ่านไปได้ระยะหนึ่งทั้งสองฝ่าย เริ่มที่จะมีความสัมพันธ์กันมากขึ้น รู้สึกคุ้นเคยกันมากขึ้นและสามารถที่จะเรียนและฝึกกิจกรรมได้ดีเท่ากับเพื่อนนักเรียนกลุ่มอื่น ๆ (คารณี รัตติ,

2530 : 53) ข้อสังเกตนี้ตรงกับงานวิจัยของ ทรงสถิต กิตติคุณวัจนะ (2522 : 35) และ สุกัน เทียนทอง (2527 : 79) ที่พบว่า ความสัมพันธ์ของกลุ่มเพื่อนในตอนแรก ๆ ไม่สนิทสนมกันมากนัก โดยเฉพาะในกลุ่มที่ผู้เรียนและผู้สอนเป็นเพศต่างกัน หรือในกลุ่มที่เพื่อนช่วยสอนเป็นหญิงและผู้เรียนเป็นชาย ผู้เรียนจะขาดความมั่นใจ และขาดความเชื่อถือในเพื่อนช่วยสอน แต่เมื่อเพื่อนช่วยสอนได้แสดงความสามารถให้ผู้เรียนได้ประจักษ์โดยการฝึกกิจกรรมที่ครูกำหนดได้เป็นอย่างดี ทำให้ผู้เรียนเกิดความไว้วางใจและเกิดความรู้สึกที่ดี

จากที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า ผลงานวิจัยที่ศึกษาถึงเพศเพื่อนช่วยสอนยังขัดแย้งกัน จึงไม่อาจสรุปได้อย่างแน่ชัดว่า เพื่อนช่วยสอนหญิงหรือเพื่อนช่วยสอนชาย ที่จะทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการศึกษาต่อไปว่า เพศเพื่อนช่วยสอนที่ต่างกัน จะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษหรือไม่

4. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวกับวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยการตรวจงาน

ผู้วิจัยได้ศึกษาตามลำดับ ดังต่อไปนี้

- 4.1 ความหมายของการให้ข้อมูลย้อนกลับ
- 4.2 แนวคิดในการให้ข้อมูลย้อนกลับ
- 4.3 ประเภทของการให้ข้อมูลย้อนกลับ
- 4.4 หลักการให้ข้อมูลย้อนกลับ
- 4.5 ประโยชน์ของการให้ข้อมูลย้อนกลับ
- 4.6 วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยการตรวจงาน
- 4.7 หลักการตรวจงาน
- 4.8 ข้อดีและข้อจำกัดของการตรวจแบบฝึกหัด

4.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการตรวจงาน

4.1 ความหมายของการให้ข้อมูลย้อนกลับ

ได้มีผู้ที่ให้ความหมายของการให้ข้อมูลย้อนกลับไว้ต่าง ๆ เช่น ไมคูลัส (Mikulas, 1978) ได้ให้ความหมายของการให้ข้อมูลย้อนกลับว่าเป็นข่าวสารเกี่ยวกับผลการกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ ของแต่ละบุคคล ซึ่งอาจจะส่งผลต่อผู้รับในหลายลักษณะดังนี้

- 1) อาจจะเป็นการเสริมแรงหรือการลงโทษ
- 2) อาจส่งผลต่อการเกิดแรงผลักดันพฤติกรรม

เฉพาะตัวบุคคล

- 3) อาจจะเป็นการให้ข่าวสารที่เป็นตัวแนะไปสู่กระบวนการเรียนรู้และสมรรถภาพในการแสดงออก
- 4) อาจจะเป็นการสร้างประสบการณ์ใหม่หรือเป็นการทบทวนประสบการณ์การเรียนรู้เดิม

ส่วน บาร์ดเวล (Bardwell, 1981 : 4) กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับ หมายถึง ข้อมูลที่ครูให้แก่ นักเรียนเกี่ยวกับการตอบสนองของเขา นอกจากนั้นได้มีนักการศึกษาหลายท่านในประเทศไทยได้ให้ความหมายของการให้ข้อมูลย้อนกลับ ในทำนองที่คล้าย ๆ กัน เช่น โกวิท ใจยง (2522 : 5) กล่าวว่าสำหรับมนุษย์นั้น การรู้ผลการกระทำเป็นตัวเสริมแรงระดับทุติยภูมิ (Secondary Reinforcer) ที่นำมาใช้ได้ง่ายและใช้ได้ผลดีที่สุด ดังนั้น จึงไม่ควรให้ผู้เรียนอยู่ในภาวะที่ไม่ทราบว่าคุณได้ก้าวหน้าไปถึงไหนแล้ว และการให้แบบฝึกหัดนั้นควรจะบอกคำตอบด้วย ส่วน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2526 : 107) ได้ให้ความหมายของการให้ข้อมูลย้อนกลับว่าหมายถึง การให้ข้อมูลเกี่ยวกับผลของการ

กระทำของอินทรีย์ ซึ่งการให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นตัวเสริมแรงที่ต้องวางเงื่อนไข เนื่องจากข้อมูลย้อนกลับนั้นต้องไปสัมพันธ์กับตัวเสริมแรงอื่น ๆ ดังนั้นในการให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นตัวเสริมแรงจึงต้องใช้คู่กับตัวเสริมแรงอื่น ๆ ด้วยจึงจะได้ผล เช่น ใช้คู่กับตัวเสริมแรงทางสังคม ขนบหรือกิจกรรมอื่น เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับ ฌวงค์ พุทธิชีวิน (2528 : 8) ที่กล่าวโดยสรุปว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อเสริมแรงจะเป็นข้อมูลที่ทำให้ผู้เรียนมั่นใจในสิ่งที่เขากระทำลงไป ทำให้พฤติกรรมมีความแข็งแกร่งมากขึ้น

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับ หมายถึง การที่ให้ผู้เรียนได้ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับผลการกระทำของตนเองว่าถูกต้องหรือไม่เพียงใด ซึ่งจะช่วยปรับปรุงให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น

4.2 แนวคิดในการให้ข้อมูลย้อนกลับ

แนวคิดในการให้ข้อมูลย้อนกลับ จำแนกออกเป็น 2 แนวดังนี้

4.2.1 แนวคิดของทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบการกระทำ (Operant Conditioning) ทฤษฎีนี้ได้กล่าวว่าการเรียนรู้ได้รับอิทธิพลโดยตรงจากความสำเร็จหรือความล้มเหลวของพฤติกรรมที่กระทำ โดยอาศัยดัชนีความน่าพึงปรารถนาของการกระทำหรือข้อมูลย้อนกลับเป็นตัวบ่งชี้ เมื่อนำแนวคิดนี้มาปฏิบัติในรูปการปรับพฤติกรรม (Behavior Modification) ข้อมูลย้อนกลับจะได้รับการเน้นออกมาในรูปการให้รางวัล (Reward) เรียกว่า ข้อมูลย้อนกลับเพื่อเสริมแรง (Affective Feedback or Reinforcing Feedback)

4.2.2 แนวคิดตามทฤษฎีการเรียนรู้ กลุ่มความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Learning) จะเน้นการให้ข้อมูลย้อนกลับ

เกี่ยวกับผลของพฤติกรรม เพื่อให้ผู้เรียนได้ตระหนักว่าสิ่งที่กระทำไปนั้นถูกต้องหรือไม่อย่างไร เรียกว่า ข้อมูลย้อนกลับสนเทศ (Information Feedback) ซึ่งการให้ข้อมูลย้อนกลับสำหรับการกระทำที่ถูกต้องนี้เป็นสิ่งที่มีคุณค่ามหาศาลต่อการเรียนรู้

4.3 ประเภทของการให้ข้อมูลย้อนกลับ

การให้ข้อมูลย้อนกลับมีหลายรูปแบบ แตกต่างกันไป เช่น ดี เซคโค (De Cecco, 1968 : 255) ได้แบ่งประเภทของการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยใช้เกณฑ์ในการแบ่งไว้ดังนี้

- 1) แบ่งตามเวลาที่ให้ข้อมูลย้อนกลับ ประกอบด้วย
 - 1.1) การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันที
 - 1.2) การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบล่าช้า
- 2) แบ่งตามวิธีการที่ให้ข้อมูลย้อนกลับ ประกอบด้วย
 - 2.1) การให้ข้อมูลย้อนกลับที่เป็นคำพูด
 - 2.2) การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นภาพ
 - 2.3) การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นเสียงในเทป

บันทึกเสียง

- 2.4) การให้ข้อมูลย้อนกลับที่เป็นคำเฉลย

การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันที (Immediate Informative Feedback) ทำได้โดยให้นักเรียนรู้ผลการกระทำอย่างทันทีทันใดว่าการกระทำนั้นถูกหรือผิด เหมาะสมหรือไม่ เนื่องจากถ้าต้องการให้การเสริมแรงเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพแล้ว จะต้องจัดสิ่งเร้าที่เป็นตัวเสริมแรงให้ในเวลาใกล้เคียงกับการตอบสนองที่ได้แสดงออกไปแล้ว จากผลการทดลองของ เพจ (Paige, 1966 : 276-277) และ บีสัน (Beeson, 1973 : 224-226) พบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันทีส่งผลต่อการเรียน

รู้ของนักเรียนมากกว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบล่าช้า

การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบล่าช้า (Delayed Informative Feedback) เป็นการทำให้ผู้เรียนรู้ผลการกระทำหลังจากตอบสนองแล้ว และเว้นระยะไว้ช่วงหนึ่ง จากการวิจัยส่วนหนึ่งของ มอร์ (More, 1969 : 339-342) เซอร์เบอร์ และแอนเดอร์สัน (Surber and Anderson, 1975 : 170-173) และสเติร์จิส (Sturges, 1968 : 378-387) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ แล้วพบว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบล่าช้า มีผลทำให้นักเรียนมีความจำดีขึ้น นอกจากนี้บาร์ดเวล (Bardwell, 1981 : 4-9) พบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันที จะส่งผลในแง่ประสิทธิภาพในการเรียนรู้ (Acquisition) แต่การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบล่าช้า จะส่งผลในแง่ความคงทน (Retention) ในการเรียนรู้

ส่วนการให้ข้อมูลย้อนกลับ ตามวิธีการนั้น คี เซคโค (De Cecco, 1968 : 284-294) พบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีการอธิบายประกอบเนื้อหานั้น มีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนมาก ซึ่งสอดคล้องกับที่ ครัมบอิลท์ และบาววิทซ์ (เบร็อง กุมท, 2519 : 52-53, อ้างจาก Krumboltz and Bouawitz, 1962) ที่กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับในรูปประโยคประกอบคำอธิบายเหตุผล จะทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาที่เรียนได้ดี และส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ดีกว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับเพียงแต่บอกว่าถูกหรือผิด โดยไม่มีการอธิบายใด ๆ

กล่าวโดยสรุปว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับไม่ว่าจะมองในแง่เวลาหรือวิธีการ ล้วนแต่ส่งผลให้ผู้เรียนได้พัฒนาการเรียนรู้ทั้งนั้น

4.4 หลักการให้ข้อมูลย้อนกลับ

เจนกินส์ (Jenkins, 1961) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับหลักการให้ข้อมูลย้อนกลับดังต่อไปนี้

- 1) การให้ข้อมูลย้อนกลับ ควรเป็นพฤติกรรมที่สังเกตเห็นได้เฉพาะอย่าง ไม่ใช่บอกอย่างกว้าง ๆ จนผู้รับข้อมูลย้อนกลับไม่ทราบว่าจุดใดเป็นข้อบกพร่องที่ควรแก้ไข
- 2) การให้ข้อมูลย้อนกลับ ควรจะให้เป็นสิ่งที่บุคคลนั้นสามารถแก้ไขได้ บังคับตนเองได้
- 3) ข้อมูลย้อนกลับที่ให้แต่ละบุคคล จะต้องเป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลนั้น ๆ มีพัฒนาการด้านอารมณ์
- 4) การให้ข้อมูลย้อนกลับ จะต้องให้ในลักษณะที่ไม่คุกคามต่อสวัสดิภาพของผู้รับ คือ ผู้รับจะต้องไม่เกิดความรู้สึกกลัวหรือเกรงว่าจะเกิดอันตรายขึ้นกับตนเอง
- 5) ภาษาที่ใช้ในการให้ข้อมูลย้อนกลับ ควรเป็นภาษาที่ผู้รับสามารถเข้าใจได้
- 6) ผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับ ไม่สามารถเปลี่ยนความรู้สึกหรือพฤติกรรมของผู้รับข้อมูลย้อนกลับได้ นอกจากผู้รับข้อมูลย้อนกลับจะใช้ข้อมูลย้อนกลับนั้นปรับปรุงตนเอง

ในเรื่องหลักการให้ข้อมูลย้อนกลับนี้เอง ทักแมน (Tuckman, 1976 : 341-344) ได้ให้หลักไว้ 12 ประการดังนี้

- 1) การให้ข้อมูลย้อนกลับ ต้องให้ในรูปของพฤติกรรมหรือลักษณะที่เป็นรูปธรรมเท่าที่จะเป็นไปได้
- 2) ข้อมูลย้อนกลับที่ให้จะต้องชัดเจน บ่งชี้ถึงปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น โดยที่ผู้รับจะปฏิเสธไม่ได้
- 3) ผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับต้องเป็นที่เชื่อถือ และได้รับการยอมรับในแง่ของการมีความตั้งใจในการให้ข้อมูล

- 4) ข้อมูลย้อนกลับ ต้องอยู่ในลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของครูโดยตรง เพื่อครูจะได้เข้าใจง่าย
 - 5) ผู้รับข้อมูลย้อนกลับ จะต้องมีความคาดหวังอยู่ในใจว่า พฤติกรรมที่ควรจะเป็นของเขา อยู่ในลักษณะเช่นไร
 - 6) ผู้รับข้อมูลย้อนกลับ จะต้องตระหนักว่าบุคคลอื่น ตั้งความคาดหวังในตัวเขาไว้เช่นไร
 - 7) ผู้รับข้อมูลย้อนกลับ จะต้องยืนยันเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นสำหรับตนเองได้อย่างชัดเจน
 - 8) ผู้รับข้อมูลย้อนกลับ จะต้องยืนยันถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นสำหรับตนเองอย่างเปิดเผย
 - 9) ข้อมูลย้อนกลับ ต้องทำให้เกิดความเครียดด้วย เพื่อเป็นการจูงใจไปสู่การเปลี่ยนแปลง เพราะหากผู้ได้รับข้อมูลย้อนกลับ ได้รับข้อมูลที่ตรงกับความคิดเห็นของตนเองเสมอไปแล้ว การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมก็จะไม่เกิด
 - 10) ต้องทำให้เห็นว่าข้อมูลย้อนกลับเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นที่ผู้รับจะต้องยอมรับ เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงไม่ว่าจะเป็นข้อมูลทางบวกหรือทางลบก็ตาม
 - 11) ต้องมีรูปแบบที่ชัดเจนสำหรับการเปลี่ยนแปลง หลังจากได้รับข้อมูลย้อนกลับ
 - 12) สำหรับประโยชน์ของกลุ่ม จากการทำข้อมูลย้อนกลับ จะต้องเป็นไปในลักษณะต่อเนื่อง มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลย้อนกลับซึ่งกันและกัน เพราะการทำข้อมูลย้อนกลับแก่คนอื่นนั้นบุคคลย่อมพัฒนาตนเองไปด้วย
- สรุปได้ว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับนั้นผู้ให้ควรคำนึงถึงหลักการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วย เพื่อว่าผู้เรียนจะได้เกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้น

4.5 ประโยชน์ของการให้ข้อมูลย้อนกลับ

ได้มีผู้กล่าวถึงประโยชน์ของการให้ข้อมูลย้อนกลับไว้ต่าง ๆ พอจะกล่าวโดยสรุปได้ดังต่อไปนี้

ยวดี ปริยฉัตรานันท์ (2520 : 2) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการให้ข้อมูลย้อนกลับไว้ดังนี้

- 1) ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียนอยู่เสมอ
- 2) ทำให้มีแรงจูงใจในการเรียนครั้งต่อไป เพื่อความก้าวหน้าของตนเอง
- 3) ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ในขณะที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับ
- 4) ทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน
- 5) ทำให้นักเรียนสามารถแก้ไขข้อบกพร่องของตนเองได้

ดี เซคโค (De Cecco, 1968 : 284-294) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการให้ข้อมูลย้อนกลับว่า ช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ในทัศนคติได้ง่ายคือ สามารถแยกตัวอย่างนิมาน (Positive Example) ออกจากตัวอย่างนิเสธ (Negative Example) ได้ ส่วน พรรณี ชุทัย (2522 : 230) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการให้ข้อมูลย้อนกลับว่า เป็นแรงจูงใจในการทำงาน การให้นักเรียนรู้ผลงานของตนในลักษณะการให้ข้อคิดเห็น จะช่วยให้เกิดความสนใจ ตั้งใจ และช่วยให้ตัดสินใจได้ว่า การกระทำนั้น ๆ ได้ผลดีขึ้นกว่าเดิมหรือไม่ และช่วยให้รู้ว่าคราวต่อไปจะทำอย่างไร ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ซีนิจิตร สังข์คงเมือง (2530 : 12) ที่กล่าวถึงประโยชน์ของการให้ข้อมูลย้อนกลับว่า เป็นการสร้างแรงจูงใจ นั่นคือการทำให้นักเรียนได้ทราบผลการกระทำของตนเอง ทำให้ต้องการที่จะกระทำกิจกรรมนั้น ๆ ให้เป็นไปตามรูปแบบที่ถูกต้องและยังเป็นการเสริมแรง

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับมีประโยชน์ต่อผู้เรียนหลายอย่าง เช่น เกิดการเรียนรู้ สร้างแรงจูงใจ และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน

4.6 วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการตรวจงาน

ในเรื่องของการศึกษา การให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียนมีหลายวิธี เช่น การตรวจผลงานให้นักเรียน การให้คำติชม การเฉลยข้อสอบ และการให้นักเรียนรู้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (เช่นจิตร สังข์คงเมือง, 2530 : 10) แต่วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่สำคัญ เมื่อนักเรียนทำแบบฝึกหัดแล้วคือ วิธีการตรวจแบบฝึกหัด ซึ่งถือว่าเป็นภาระหน้าที่อีกประการหนึ่ง (Ausubel, 1968 : 315) เพราะการตรวจแบบฝึกหัด จะช่วยให้การเรียนของนักเรียนดีขึ้น ทั้งนี้เพราะว่าการตรวจแบบฝึกหัด จะทำให้นักเรียนทราบถึงข้อบกพร่องของตนเอง และแก้ไขข้อบกพร่องนั้น ๆ ได้ ในการตรวจแบบฝึกหัดของนักเรียนเท่าที่ปฏิบัติกันมานั้น ครูต้องตรวจแบบฝึกหัดของนักเรียนเองทุกคน และต้องใช้เวลามาก ในการตรวจแต่ละแบบฝึกหัด ดังนั้นอาจให้นักเรียนที่เก่งกว่าเป็นผู้ตรวจ โดยครูเป็นผู้เฉลยคำตอบ ซึ่งครูคิดว่าเป็นวิธีการที่สะดวกต่อการปฏิบัติทั้งยังเป็นภาระส่งเสริม ให้นักเรียนได้ศึกษาถึงวิธีการและแนวคิดในการตรวจแบบฝึกหัดของผู้อื่น ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนมีความคิดกว้างขวางขึ้น การให้นักเรียนตรวจงานแทนครูนั้นให้ผลดีในด้านการลดเวลาทำงานของครู ฝึกความรับผิดชอบของนักเรียนและช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเองอีกด้วย ซึ่งนับว่าเป็นสิ่งที่พึงประสงค์อย่างยิ่ง ในกระบวนการเรียนการสอนในปัจจุบัน (บุญมี จันทร์สมุด, 2524 : 8) ส่วน ศรีสุตา ศิริสิทธิ์ (2525 : 91) ได้ให้ข้อเสนอแนะในการตรวจงานหรือตรวจแบบฝึกหัดไว้ว่า ครูควรตรวจงาน

หรือแบบฝึกหัดด้วยตนเองทุกครั้ง เพื่อจะได้อธิบายสิ่งที่นักเรียน
 ไม่เข้าใจหรือทำให้ทราบว่านักเรียนคนใดต้องการความช่วยเหลือ
 เป็นพิเศษในด้านใด ควรรีบตรวจแบบฝึกหัดหรือการบ้าน
 เพื่อคืนกลับไปให้นักเรียนแก้ไขข้อบกพร่องและเมื่อครูตรวจแล้ว
 พบว่า นักเรียนยังไม่เข้าใจบทเรียนที่เรียนไปแล้ว ครูควร
 อธิบายเพิ่มเติมเพื่อให้นักเรียนเข้าใจในกรณีที่นักเรียนอ่อนมาก
 ทั้งที่ครูอธิบายแล้วยังไม่สามารถทำได้ ควรเรียกนักเรียนมา
 อธิบายเป็นรายบุคคลและเอาใจใส่กวัดขันเป็นพิเศษ ในการตรวจ
 ควรตรวจให้ละเอียดรอบคอบ ถ้านักเรียนส่วนมากทำผิดควรอธิบาย
 บนกระดานให้นักเรียนเข้าใจ

สรุปได้ว่า วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการตรวจงาน
 ในที่นี้ทำได้ 2 วิธีคือ ครูตรวจงานและนักเรียนที่เก่งกว่าตรวจ
 งาน ซึ่งแต่ละวิธีมีทั้งข้อดีและข้อจำกัด ดังนั้นครูควรเลือกแต่ละวิธี
 ให้เหมาะสมกับวิชาและความพร้อมของนักเรียน

4.7 หลักการตรวจงาน

ในเรื่องการตรวจแบบฝึกหัด วิรุฐ จิตต์พิวงาม
 (2528 : 54) ได้เสนอแนะหลักการตรวจไว้ดังนี้

- 1) ในการตรวจครูผู้สอนจะต้องค้นให้พบว่า ผลงาน
 ของนักเรียนมีส่วนใดบกพร่อง ควรแก้ไขปรับปรุงทั้งด้านการเรียน
 และการสอน ถ้าตรวจพบว่านักเรียนยังไม่เข้าใจในเรื่องที่เรียน
 ถ้ามีเฉพาะรายก็ต้องช่วยเหลือเป็นรายบุคคล แต่ถ้านักเรียน
 ส่วนใหญ่ไม่เข้าใจตรงจุดเดียวกัน ผู้สอนก็ต้องสอนเนื้อหาใหม่
- 2) การตรวจจะต้องชี้จุดที่นักเรียนบกพร่องให้เห็น
 ได้ชัดเจน เพื่อให้นักเรียนจะได้แก้ไขปรับปรุงตัวเองได้ คือให้รู้ว่าผิด
 ตรงไหน ผิดอย่างไร และที่ถูกต้องเป็นแบบใด
- 3) ต้องให้กำลังใจแก่นักเรียน โดยชมเชยผลงาน

บ้าง แต่คำขมนั้นจะต้องสื่อความหมายและจะต้องไม่ใช่บ่อยจน
นักเรียนเห็นเป็นธรรมดา

4) ต้องกระทำอย่างสม่ำเสมอ และสามารถแก้ไขข้อ
บกพร่องของนักเรียนได้ทันที ก่อนที่จะสายเกินแก้

5) ต้องใช้เวลาอย่างประหยัด แต่เกิดผลดีทั้ง
นักเรียนและครูผู้สอน

4.8 ข้อดีและข้อจำกัดของการตรวจแบบฝึกหัด

4.8.1 การตรวจโดยใช้เครื่องหมายถูกหรือผิดใน
ข้อความหรือผลงานที่นักเรียนทำมา แล้วมีการเซ็นชื่อและลงวันที่
กำกับไว้เป็นวิธีการที่แสดงให้เห็นว่า แบบฝึกหัดหรือผลงานของ
นักเรียนนั้นได้ผ่านการตรวจมาแล้วหรือบอกให้นักเรียนทราบแต่เพียงว่า
ผิดหรือถูกเท่านั้น แต่ไม่ได้ชี้ว่าผิดตรงไหน และที่ถูกต้องควรจะเป็น
อย่างไรวิธีการนี้จะดีเฉพาะในแง่ของการประหยัดเวลาในการตรวจ
แต่ไม่เกิดผลทางด้านอื่น

4.8.2 การตรวจโดยให้คะแนน ดีราคาของผลงาน
ของนักเรียน เช่น 6/10 หรือ 9/10 วิธีการนี้นักเรียนจะไม่ทราบ
หลักเกณฑ์การให้คะแนน และไม่สามารถบอกข้อสงสัยของนักเรียนได้

4.8.3 การตรวจโดยใช้เกรดเป็นตัวดีราคาผลงาน
เช่น A, B หรือ ก, ข ซึ่งเป็นวิธีการที่นิยมใช้ในมหาวิทยาลัยหรือ
วิทยาลัยต่าง ๆ ซึ่งในระดับประถมศึกษาไม่เหมาะที่จะนำมาใช้
เพราะไม่สื่อความหมายสำหรับนักเรียนวัยนี้ และไม่ทราบว่าผิดตรง
ไหน ผิดอย่างไร

4.8.4 การตรวจโดยให้คำชมเชยผลงาน เป็นการเสริม
แรงนักเรียน ตามหลักจิตวิทยา เช่น ดี ดีมาก พอใช้ ฯลฯ เป็น
วิธีการที่ดีในแง่การให้กำลังใจแก่นักเรียน แต่ไม่สามารถบอก
นักเรียนได้ว่าผิดถูกตรงไหน ผิดอย่างไร ถ้าครูใช้วิธีการนี้เป็น

ประจำก็จะไม่เกิดผลในแง่ของการให้กำลังใจ เพราะนักเรียนจะเห็นว่า เป็นของธรรมดาไร้คุณค่า

4.8.5 การตรวจโดยชี้จุดบกพร่องหรือผิดพลาดลงในสมุดของนักเรียนแต่ละบุคคลพร้อมทั้งแก้ไขให้ถูกต้อง หรือชี้ให้เห็นว่า ผิดอย่างไร ที่ถูกควรเป็นอย่างไร นักเรียนสามารถมองเห็นข้อผิดพลาดของตัวเอง และที่ถูกควรเป็นอย่างไร ครูผู้สอนก็สามารถทราบว่านักเรียนแต่ละคนมีจุดอ่อนตรงไหน นักเรียนส่วนใหญ่ไม่เข้าใจในเรื่องใด แม้จะเป็นวิธีที่เสียเวลาแต่ผลที่ได้ก็คุ้มค่า

ในการประเมินผลงานนักเรียน สจวร์ต และ ไวท์ (Stewart and White, 1976 : 485) ได้ให้แนวคิดว่าการประเมินผลงานของนักเรียนเปรียบเสมือนการกระตุ้นให้นักเรียน ตั้งใจทำงานมากขึ้น การตรวจงานของนักเรียนแล้วบอกระดับการทำงาน จะทำให้ผู้เรียนรู้ระดับความสามารถของตนเอง และมีความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองได้ถูกต้อง (Krampen, 1987 : 146)

สรุปได้ว่า การตรวจงานแต่ละวิธีมีทั้งส่วนดีและส่วนเสีย ครูจะเลือกวิธีตรวจงานแบบใดให้คำนึงถึงความเหมาะสมของผู้เรียนและผลประโยชน์ที่ผู้เรียนจะได้รับจากการตรวจงาน

4.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการตรวจงาน

ได้มีผู้สนใจทำการวิจัยในเรื่องการตรวจงานไว้มากมาย ผลงานการวิจัยที่น่าสนใจดังกล่าว ได้แก่ ผลงานของ บุญมี จันทร์สมุต (2524 : 33-34) ซึ่งศึกษาผลของการตรวจแบบฝึกหัดโดยวิธีให้นักเรียนตรวจ และให้ครูตรวจที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการจำ เรื่อง เลขยกกำลังและ โพลิโนเมียลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยมีจุดมุ่งหมาย

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง เลขยกกำลังและ โพลิโนเมียล ของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการตรวจแบบฝึกหัด โดย นักเรียนตรวจของตนเองโดยใช้แผ่นเฉลย นักเรียนเปลี่ยนกัน ตรวจกับเพื่อนโดยใช้แผ่นเฉลย และกลุ่มที่ได้รับการตรวจจากครู ตามปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ โครงการสอน และแผนการสอน แผ่นเฉลยแบบฝึกหัด และแบบทดสอบ ผลจากการ ศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการจำ เรื่อง เลขยกกำลัง และโพลิโนเมียลของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการ ตรวจแบบฝึกหัดทั้ง 3 แบบ ไม่แตกต่างกัน

ในเรื่องการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยการตรวจงานนี้ ประเสริฐ ขุนชำนาญ (2535 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของรูปแบบการฝึกและการให้ข้อมูลย้อนกลับ ที่มีต่อทักษะกระบวนการทาง วิทยาศาสตร์ขั้นพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หก กลุ่ม ตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 120 คน สุ่ม เข้ารับการทดลอง จำนวน 6 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย เทปบันทึกคำชี้แจง และบทสนทนา เกี่ยวกับทักษะ กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ขั้นพื้นฐาน คู่มือการ ฝึกทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ขั้นพื้นฐาน แผ่นเฉลย และ แบบทดสอบวัดทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ขั้นพื้นฐาน วิเคราะห์ข้อมูล โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบแฟคทอเรียล สุ่มสมบูรณ์ โหมดลดกำหนด 2×3 (รูปแบบการฝึก \times รูปแบบให้ข้อมูล ย้อนกลับ) ผลจากการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการตรวจงานที่ครูตรวจงานโดยแก้ข้อที่ผิด ทำเครื่องหมาย ถูกข้อที่ถูกและบันทึกความเห็น กลุ่มที่ครูตรวจงานโดยแก้ข้อที่ผิด และบันทึกคะแนนข้อที่ถูก และกลุ่มที่นักเรียนตรวจงานเอง โดยแก้ ข้อที่ผิดและบันทึกคะแนนข้อที่ถูก มีทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ขั้นพื้นฐานไม่แตกต่างกัน

สำหรับงานวิจัยในต่างประเทศที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการตรวจงานที่น่าสนใจ ได้แก่ ผลงานวิจัยของ โนรีน (Noreen, 1982 : 642-654) โดยศึกษาปฏิสัมพันธ์ของกลุ่มเพื่อนและการเรียนรู้ด้วยความร่วมมือของการเรียนแบบกลุ่มย่อย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 7 และ เกรด 8 จำนวน 77 คน ในการทดลองได้แบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม ซึ่งให้นักเรียนทุกกลุ่มทำกิจกรรมและแบบฝึกหัดอย่างเดียวกัน แต่ในการทำแบบฝึกหัดของนักเรียนแต่ละกลุ่ม จะได้รับการทดลองต่างกันดังนี้

กลุ่มที่ 1 นักเรียนภายในกลุ่มจะบอกเพื่อน ๆ ว่า คำตอบของแบบฝึกหัดนั้นถูกหรือผิดเท่านั้น โดยไม่มีการอธิบายประกอบ

กลุ่มที่ 2 นักเรียนภายในกลุ่ม จะช่วยเหลือกันบอก ว่า คำตอบของแบบฝึกหัดนั้นถูกหรือผิด และช่วยกันอธิบายคำตอบ

กลุ่มที่ 3 นักเรียนภายในกลุ่ม จะได้รับการบอกคำตอบของแบบฝึกหัดจากครูว่าถูกหรือผิด พร้อมกับคำอธิบายประกอบ

ผลจากการศึกษาพบว่า คะแนนจากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในกลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 3 สูงกว่านักเรียนในกลุ่มที่ 1 และนักเรียนในกลุ่มที่ 2 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงที่สุด จากการศึกษาในครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่า เกี่ยวกับการอธิบายคำตอบของแบบฝึกหัดนั้น การให้นักเรียนเป็นผู้ช่วยอธิบายคำตอบให้แก่เพื่อน (กลุ่มที่ 2) และการให้ครูเป็นผู้อธิบายคำตอบให้แก่นักเรียน (กลุ่มที่ 3) ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงกว่าการไม่อธิบายคำตอบ (กลุ่มที่ 1) และการให้นักเรียนเป็นผู้ช่วยอธิบายคำตอบให้แก่เพื่อน ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงกว่าการให้ครูอธิบายคำตอบให้นักเรียน

จากงานวิจัยที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เรียน โดยมีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการตรวจงานมีแนวโน้ม

ว่าจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า ถ้านำมาศึกษาในการสอนภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่น่าศึกษา

จากเอกสารงานวิจัยที่เสนอมาทิ้งหมดนี้ ผู้วิจัยได้นำตัวแปรซึ่งประกอบด้วย เพศเพื่อนช่วยสอน วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยการตรวจงาน มาศึกษาเพื่อทำให้ปัญหาการวิจัยมีความชัดเจนยิ่งขึ้น และผู้วิจัยมีความเข้าใจปัญหาการวิจัยได้ดียิ่งขึ้น ตลอดถึงเป็นแนวทางในการศึกษางานวิจัยในครั้งนี้

วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ทั่วไป

เพื่อศึกษาปฏิกริยาร่วมระหว่างเพศเพื่อนช่วยสอน และวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการตรวจงาน ตลอดจนศึกษาผลของเพศเพื่อนช่วยสอน และวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หก

2. วัตถุประสงค์เฉพาะ

2.1 เพื่อศึกษาปฏิกริยาร่วมระหว่างเพศเพื่อนช่วยสอน กับวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการตรวจงาน

2.2 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หก ที่เรียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษโดยเพื่อนช่วยสอนหญิง และเพื่อนช่วยสอนชายเป็นผู้สอนเนื้อเรื่อง

2.3 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หก ที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับโดยการตรวจงานด้วยวิธีเพื่อนช่วยสอนตรวจงานโดยแก้ข้อที่ผิด ทำเครื่องหมายถูกข้อที่ถูกต้อง และบันทึกความเห็น และด้วยวิธีนักเรียนตรวจงานเอง โดยแก้ข้อที่ผิดทำเครื่องหมายถูกข้อที่ถูกต้องและบันทึกความเห็น

2.4 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบ ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หก ระหว่างกลุ่มทดลองที่มีเพื่อนช่วยสอน และมีการให้ข้อมูลย้อนกลับกับกลุ่มควบคุมซึ่งไม่มีเพื่อนช่วยสอนและไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ

สมมติฐาน

1. ถ้าให้นักเรียนเรียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษ โดยเพื่อนช่วยสอนหญิง เป็นผู้สอนเนื้อเรื่องและเพื่อนช่วยสอนชายเป็นผู้สอนเนื้อเรื่อง และนักเรียนได้รับข้อมูลย้อนกลับโดยการตรวจงานด้วยวิธี เพื่อนช่วยสอนตรวจงานโดยแก้ข้อที่ผิด ทำเครื่องหมายถูกข้อที่ถูกต้องและบันทึกความเห็น และด้วยวิธีนักเรียนตรวจงานเองโดยแก้ข้อที่ผิด ทำเครื่องหมายถูกข้อที่ถูกต้องและบันทึกความเห็นแล้วนักเรียนจะมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันไปตามเพศเพื่อนช่วยสอน และวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยการตรวจงานหรือมีกิจกรรมระหว่างเพศเพื่อนช่วยสอน กับวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการตรวจงาน
2. ถ้าให้นักเรียนเรียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษ โดยเพื่อนช่วยสอนหญิง เป็นผู้สอนเนื้อเรื่องและเพื่อนช่วยสอนชาย เป็นผู้สอนเนื้อเรื่องแล้วนักเรียนจะมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

3. ถ้าให้นักเรียนได้รับข้อมูลย้อนกลับโดยการตรวจงานด้วยวิธีเพื่อนช่วยสอนตรวจงานโดยแก้ข้อที่ผิด ทำเครื่องหมายถูกข้อที่ถูกและบันทึกความเห็น และด้วยวิธีนักเรียนตรวจงานเองโดยแก้ข้อที่ผิด ทำเครื่องหมายถูกข้อที่ถูก และบันทึกความเห็นแล้วนักเรียนจะมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

4. ถ้าให้นักเรียนเรียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษโดยกลุ่มทดลองมีเพื่อนช่วยสอน และมีการให้ข้อมูลย้อนกลับ ส่วนกลุ่มควบคุมไม่มีเพื่อนช่วยสอนและไม่มี การให้ข้อมูลย้อนกลับแล้ว นักเรียนในกลุ่มทดลองจะมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม

ความสำคัญของการวิจัย

1. ด้านความรู้

1.1 ทำให้ทราบว่าเพศเพื่อนช่วยสอนเพศใด เหมาะกับวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการตรวจงานด้วยวิธีใด

1.2 ทำให้ทราบว่านักเรียนกลุ่มใด มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษมากกว่ากัน ระหว่างกลุ่มที่เพื่อนช่วยสอนหญิง เป็นผู้สอนเนื้อเรื่อง และกลุ่มที่เพื่อนช่วยสอนชายเป็นผู้สอนเนื้อเรื่อง

1.3 ทำให้ทราบว่านักเรียนกลุ่มใด มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษมากกว่ากัน ระหว่างกลุ่มที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับโดยการตรวจงานด้วยวิธีเพื่อนช่วยสอนตรวจงานโดยแก้ข้อที่ผิดทำเครื่องหมายถูกข้อที่ถูก และบันทึกความเห็น และกลุ่มที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับโดยการตรวจงานด้วยวิธีนักเรียนตรวจงานเองโดยแก้ข้อที่ผิด ทำเครื่องหมายถูกข้อที่ถูก และบันทึกความเห็น

1.4 ทำให้ทราบว่านักเรียนกลุ่มใดมีความเข้าใจในการอ่าน

ภาษาอังกฤษมากกว่ากันระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

2. ด้านการนำไปใช้

2.1 ช่วยให้ผู้สอน และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษ ได้เลือกเพศเพื่อนช่วยสอนที่เหมาะสมไปใช้ควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยการตรวจงานด้วยวิธีที่เหมาะสม ประกอบการสอนเนื้อเรื่องแก่นักเรียน เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงขึ้น

2.2 ช่วยให้ผู้สอน และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษ ได้เลือกเพศเพื่อนช่วยสอนที่เหมาะสมกับนักเรียน ไปสอนเนื้อเรื่องแก่นักเรียน เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงขึ้น

2.3 ช่วยให้ผู้สอนนำวิธีสอน โดยใช้เพื่อนช่วยสอนไปใช้ในวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อให้ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

2.4 ช่วยให้ผู้สอนนำวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการตรวจงานด้วยวิธีที่เหมาะสม ไปใช้กับนักเรียน เพื่อให้ นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษให้สูงขึ้น

2.5 ช่วยให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน เช่น ครู อาจารย์ สื่อมวลชน สถาบันการศึกษา ผู้แต่งตำรา ได้นำผลการวิจัยไปใช้ในงานการวางแผนการจัดการศึกษาต่อไป

2.6 เป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าวิจัยเพิ่มเติมสำหรับผู้สนใจต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง จึงต้องมีขอบเขตจำกัด

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

1. ประชากร

ประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2536 ของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดเทศบาลจังหวัดปัตตานี จำนวน 11 โรงเรียน รวม 652 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งสุ่มจากประชากร จำนวน 2 โรงเรียน รวม 120 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระมี 2 ตัวแปร คือ

3.1.1 เพศของเพื่อนช่วยสอน แปรค่าได้ 2 เพศ คือ

3.1.1.1 เพศหญิง

3.1.1.2 เพศชาย

3.1.2 วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการตรวจงาน
แปรค่าได้ 2 วิธี คือ

3.1.2.1 เพื่อนช่วยสอนตรวจงานโดยแก้ไขข้อที่ผิด ทำเครื่องหมายถูกข้อที่ถูก และบันทึกความเห็น

3.1.2.2 นักเรียนตรวจงานเอง โดยแก้ไขข้อที่ผิด ทำเครื่องหมายถูกข้อที่ถูก และบันทึกความเห็น

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ
ซึ่งพิจารณาได้จากการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ

ข้อตกลงเบื้องต้น

ในการทดลองครั้งนี้ เป็นการศึกษาถึงผลของเพศเพื่อนช่วยสอน

และวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หก ผู้วิจัยจึงมีข้อตกลงเบื้องต้น ดังต่อไปนี้

1. นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ต้องมาจากโรงเรียนที่ทำการสอน
วิชาภาษาอังกฤษ เป็นวิชาเลือกมาแล้วอย่างน้อย 2 ปี

2. เพื่อนช่วยสอนต้องเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติ ดังนี้

2.1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง (ระดับคะแนน 4)

2.2 มีความรับผิดชอบและเต็มใจที่จะเป็นเพื่อนช่วยสอน

2.3 เป็นที่ยอมรับของกลุ่มเพื่อน

2.4 ผ่านกระบวนการฝึกการเป็นเพื่อนช่วยสอน

2.5 ตอบคำถามของครูจนเป็นที่พอใจ และทำแบบฝึกหัดหลังจาก
การฝึกแต่ละครั้งให้ได้คะแนนอยู่ในเกณฑ์ที่ต้องการคือร้อยละ 80-100

3. แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและแบบฝึกหัดนั้น
ผู้วิจัยสร้างโดยยึดตามแนวการแบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านของบาร์เรท
(Barrett) และสมิธ (Smith) ในระดับที่ 1 และระดับที่ 2 ได้แก่

ระดับที่ 1 การอ่านขั้นพื้นฐาน (Literal Reading) คือ
การอ่านจับใจความที่ปรากฏอยู่ในเนื้อเรื่องอย่างชัดเจน ผู้อ่านได้รับความ
ความหมายโดยตรงจากเนื้อเรื่องที่อ่าน

ระดับที่ 2 การอ่านขั้นแปลความ (Interpretation) คือ
ผู้อ่านสามารถเข้าใจเนื้อเรื่องได้ แม้มิได้กล่าวไว้อย่างชัดเจน ผู้อ่าน
จะมีความสามารถ ในสิ่งเหล่านี้

2.1 สรุปความ

2.2 ตัดสินใจโดยอาศัยเหตุและผล

2.3 พิจารณาจากแรงจูงใจ

2.4 หาความสัมพันธ์

2.5 คาดการณ์ตอนจบ

2.6 เปรียบเทียบ

นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อนช่วยสอน หมายถึง เพื่อนนักเรียนหญิงและชายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงในวิชาภาษาอังกฤษ มีความรับผิดชอบ เต็มใจที่จะสอน เป็นที่ยอมรับของกลุ่มเพื่อน และผ่านกระบวนการฝึกการเป็นเพื่อนช่วยสอน ทบทวนเนื้อเรื่องและผู้วิจัยกำหนด อธิบาย และตอบข้อซักถามแก่ผู้เรียนหลังจากนักเรียนได้เรียนจากเทปไปแล้ว

วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับ หมายถึง การที่เพื่อนช่วยสอนหรือนักเรียนตรวจผลการทำแบบฝึกหัดของนักเรียนโดยดูจากแผ่นเฉลยด้วยวิธีการแก้ไขข้อที่นักเรียนตอบผิด และทำเครื่องหมายถูกต้องสำหรับข้อที่นักเรียนตอบถูก แล้วบันทึกความเห็น ตามเกณฑ์ที่ตอบถูกต้องนี้

ตอบถูก 90-100 %	บันทึกว่า	Excellent
ตอบถูก 80-89 %	บันทึกว่า	Very Good
ตอบถูก 70-79 %	บันทึกว่า	Good
ตอบถูก 60-69 %	บันทึกว่า	Satisfactory
ตอบถูก 50-59 %	บันทึกว่า	Needs Improvement
ตอบถูก 49 % ลงมา	บันทึกว่า	Not Satisfactory

ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการอ่านขั้นพื้นฐาน และการอ่านขั้นแปลความ จากเนื้อเรื่องที่ผู้วิจัยกำหนด ซึ่งพิจารณาได้จากการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2536 จากโรงเรียนระดับประถมศึกษา สังกัดเทศบาล จังหวัดปัตตานี